

— Ти все много знаешъ, — сопна се братъ й. — Спятъ тѣ, ама може нѣкоя да се събуди, щомъ подуши такова крѣхко месце, като тебе... — И Слави смигна на Любенъ. — Ха сега стига си хленчила! Пъкъ ние ще ти донесемъ подаръкъ отъ елхата!

Рано следъ обѣдъ срещу Нова година двамата юнаци тръгнаха. Навлѣчени съ по два чифта панталони, пуловери, кожухчета и съ тежки раници — отдалечъ тѣ приличаха на възглавници, напълнени съ парцали. Само Арапъ съ веселъ лай тичаше напредъ-назадъ, както винаги, безъ дрешка и босъ. Превърчаше рѣдъкъ снѣгъ. Изъ улицитѣ бързаха хора, дрънчаха шейни, минаваха скиори, съ ски на рамене. Планината се дигаше насреща — спокойна, цѣлата побѣлѣла, по-близка, но и по-пуста отъ другъ пжтъ. Градътъ остана назадъ и една алея отъ голи дървета се опъна предъ тѣхъ. Тукъ-тамъ въ снѣжното поле се тулѣха кжщурки и коминитѣ имъ пускаха синкавъ димъ. Всичко мълчеше. Момчетата усилиха крачки и скоро минаха селцето въ политѣ на планината. Сега вече почваше стръмното. Снѣгътъ стана погжстъ и леденъ вѣтрецъ полѣхна. Минаха край воденицата. Изведнажъ Арапъ, който бѣгаше напредъ, спрѣ, заръмжа и се озжби.

Момчетата забързаха къмъ кучето. До единъ трънакъ край пжтя Арапъ — цѣлиятъ наеженъ, почна да лае. На една крачка до него, настрѣхнали, като че цѣлитѣ отъ бодли, две черни ко-